

Xəyalə Sevil

Payız

Üşüyər,üşüdər pəncərəmi də,
Gəlməz içəriyə, yadımdı payız.
Sarı saçlarını töküb çiyinə,
İlahi, nə gözəl qadımdı payız.

Həmişə gözümdə yaş saxlayanım,
Sənə oxşayıram,gözüm bir əsim.
Çağır,çağır gəlim buludun olum,
Mənə göylərimdə yer ver, tələsim.

Üzünu , gözünü yuyum yolların,
Üstünün, başının tozunu alım.
Geriyə qaytara bilmədim onu,
Barı ayağının izini alım.



Pəncərədən boylanıram,
Ay güzgümdə aylanıram.
Yer üzü qadın qapısı,
Gecə yarı döymək olmur.
Göy üzü yadın qapısı,
Döymək olmur,
Döymək olmur...

Həmin yol, həmin küçədi,
Qarayanız bir gecədi.
Bu azalan adamların arasında
Bir sən yoxsan,
Bir mən yoxam.
İki oldu bu yoxluq.
Böyüdü, boyumdan da
Yekə oldu bu yoxluq.
Heç kim ilə bölünməyən
Tikə oldu bu yoxluq.
Ömrümdən sənsiz illərim
Meyvə kimi dəyib düşür,
Gözlərimi döyüb düşür.
Və beləcə...
Və beləcə
Ölüm məndən duyuc düşür.
Torpağın qara canına
Mənim boyda oyuq düşür.

Ömür intihar yeridi

İndi bir əl gözləyirəm,
Bəlkə əllərim boy ata.
Yeri qoydum ayağımın altına,
Sənə çatım, göy ata.

İçimdə yüz yaşlı qarı,
Üzümün uşaq vaxtıdı.
Hələ... Hələ arzuların
Sağ vaxtıdı...
Ömür ki var
Ömür intihar yeridi.
Bir ac dolanmağa
Hava saxlayıb mənə.
Torpaq da anam kimidi.
Sağ olsun,
Bir qucaqlıq
Yuva saxlayıb mənə.